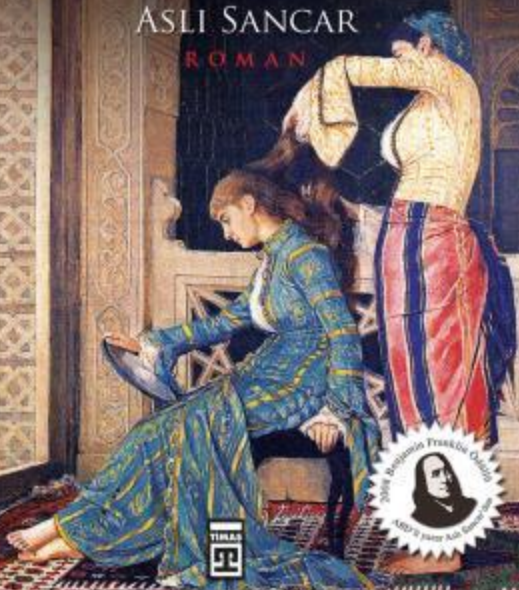

HAREM

BİR AŞK YOLCULUĞU

ASLI SANCAR

ROMAN

TİMAS
22

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN: İHSAN ÖZDEMİR

HAREM
Bir Aşk Yolculuğu
Aslı Sancar

TİMAŞ YAYINLARI | 2312
Roman Dizisi | 108

EDİTÖR
Rifat Özçöllü

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Haziran 2010, İstanbul

4. BASKI
Ağustos 2017, İstanbul

TİMAŞ YAYINLARI
Cağalođlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

I. BÖLÜM

1858 Baharı/ Güneybatı Kafkasya

Küçük Çerkez kızının mavi gözleri, köyün yakınındaki geniş, yeşil çayırdaki ileri geri koşturan zarif aygırlara kilitlenmişti. Atlar hayatının aşkıydı ve yedi yaşındaki bu küçük kız, atlara yakın olabilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

“Sasa, hadisene!” diye seslendi ablası Janset, “Kısrağa bir bakmamız lazım, yardımımıza ihtiyacı var mı, bir anlayalım. Yavrusunu her an doğurabilir.”

Sasa bakışlarını aygırlardan alamadan ablasının arkasından köye doğru yürümeye başladı. Çayırdaki neşeyle koşturan atları seyretmenin verdiği heyecandan, ancak yeni bir yavrunun doğumu alı koyabilirdi onu.

İki kız kardeş doğruca ahıra gittiler. İçeri girer girmez Sasa, kısrağa ait bölmeye koştuysa da hayvanın yüklü karnından yavrunun henüz doğmamış olduğunu anladı. Siyah yelesini hafifçe okşayıp hayvana eliyle biraz yem verdi. Akşam yemeği için evden çağrılıncaya kadar bölmede bir saatten fazla kaldı.

“Kısrağın karnı sanki patlayacak gibi,” dedi, “inşallah yavru bu gece doğar.”

“Sabırlı ol Sasa,” dedi annesi, “yavru tam vaktinde doğacak, daha erken değil.”

Sasa heyecandan neredeyse yemek yiyemeyecekti. Tekrar ahıra gitmek istedi, ancak annesi izin vermedi. Ufak tefek işlerini hallettikten sonra isteksiz isteksiz yatmaya hazırlandı. Yavrunun o gece doğması için dua etti.

Ertesi sabah Sasa şafakta ayaktaydı. Mutfağa girdiğinde annesi kahvaltı hazırlıyordu.

“Sasa, yavru dün gece geç vakitte doğdu. Görmem lazım... Alnında büyük beyaz bir yıldız var, gerisi hep kapkara.”

“Anne, adı ‘Yıldız’ olsun mu? Ha, lütfen olsun mu?” diye yalvardı küçük kız.

“Elbette, Sasa,” dedi annesi, “bence bu harika bir isim. İstersen, ben kahvaltıyı hazırlayana kadar git gör yavruyu.”

Sasa yeni doğan yavruyu kendi gözleriyle görmek için koşarcasına çıktı dışarı. Ancak, o sabah etrafa ağır bir sis çökmüştü ve ahırın şeklini şemalini zorlukla seçebiliyordu. Bütün her şey o kalın sis tabakasında belli belirsiz, bulanık bir hal almıştı. Ahıra giderken bir ses duydu, sanki dörtmala koşan bir atın nal sesleriydi bu. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. O daha ne olup bittiğini anlamadan, sisin içinden fırlayan bir atlı, atını doğruca Sasa'nın üzerine sürdü. Usta binici göz açıp kapayıncaya kadar yana eğildi ve küçük kızı yakaladığı gibi yerden kaldırıp atının terkisine atıverdi. Sasa kaçırılıyordu!

Köyün içinden hızla geçip giderlerken çığıllıklar attıysa da, sisin içinde sesini kimsecikler işitmişe benzemiyordu. Sasa attan düşmekten korkmuş, bu yüzden süratle köyden çıkıp, yeşil çayırı geçip dağlara doğru yönelindikleri esnada atın yelesine tüm gücüyle, sınıksız yapışmıştı. Güçlülükle seçilebilen arazideki ağaçlar ve çalılırların arasından hızla akıp geçiyorlardı. At dörtmala koşuyor ve vadinin tamamında asılı duran sise rağmen tökezlemeksizin yıldırım gibi ilerliyordu. Sasa'nın evi ve köyü çok geçmeden gerilerde kalmıştı. Önlerine aniden küçük bir dere çıkınca usta binici, ata suyun üstünden atlaması için komut verdi. At ile üstündekiler havada süzülerek kolaylıkla suyun üstünden aştılar. Köy ile arala-

rındaki mesafe iyice artınca hayvan daha rahat bir koşu tutturdu. En sonunda dağlık bir yerde yavaşladılar ve üçü -binici, at bir de küçük kız- dağın zirvesine doğru zorlu bir tırmanışa geçtiler.

Hayvan belli ki bu engebeli araziye alıştı. Dar, kayalık bir patikadan yukarı çıkarlarken yere sağlam basıyordu. Binici takip edilmediklerinden emin olunca atı durdurdu ve aşağı indi, Sasa'yı da yere indirdi. Korkulu gözlerine bakarak,

“Korkma, küçük bacım. Güvenli ellerdesin,” dedi.

Yabancı, atın eyerinden gümüş işlemeli bir matara çıkarıp kıza uzattı. Kız hiçbir şey demedi, ancak sudan büyük bir yudum aldı. Boğazından ve yemek borusundan aşağı inen bu soğuk içecek kıza biraz sakinleştirmişti.

Genç adam yirmili yaşlarının başlarında gözüküyordu. Uzun, siyah, üstüne tam oturan ve dizlerinin altına kadar inen bir palto; yine üstüne oturan ve paçaları dizlerine kadar gelen deri çizmele-
rinin içlerine sokulmuş bir pantolon ile küçük düğmeleri yüksek ve yuvarlak yakasından aşağı inen beyaz bir gömlek giymişti. Kıya-
fetinin en üstünde siyah, yuvarlak bir kürk kalpak vardı. Belinde de gümüş kınıyla bir kama asılıydı.

Sasa, annesi ve babası tarafından küçük kızları kaçırap esircilere satan yabancı atlılara karşı defalarca uyarılmıştı. Yanında kendisinden yaşça büyük bir akrabası ya da köylüsü olmaksızın köyün dışında, kendi başına oyun oynamasına asla izin verilmemişti. Ancak bugün kalın sis perdesi, o yalnız atlıyı gözlerden gizlemiş ve küçük kıza savunmasız yakalamasına imkân vermişti.

Yabancı, eyerin arkasına bağlı duran yamçısını aldı ve küçük kızın üstüne sarıp kıza tekrar atın terkisine yerleştirdi. Patikadan yukarılara çıktıkça hava soğumaya başlamıştı. Ata kendi binmedi, dizginleri eline alıp atı yürüyerek götürdü. At üstünde giderken yabani çalılar ve ince dallar Sasa'nın bal sarısı saçlarına takılıyordu, ancak onun hiçbir şey düşünecek hali yoktu, tüm hislerini yitirmişti. Kaçırılmasının yaşattığı travma sanki aklını ve hislerini yok

etmişti. Sadece bir bedenden ibaret kalmıştı sanki. Henüz başına neler geleceğini düşünemiyordu.

Alacakaranlık çökünceye kadar sık ağaçlarla kaplı arazide gün boyu yollarına devam ettiler, sonra karla kaplı iki zirvenin arasındaki dar bir geçitten geçtiler. Daha da yukarılara tırmanıp çok sık ağaçlıklı bir yere vardılar. Bu yerin tam ortasında ıssız, derme çatma bir kulübe olmasına Sasa hayret etti. Adam, atı durdurdu ve Sasa'nın inmesine yardım etti. Sonra da içeri girmesi için eliyle işaret etti. O, atı yakındaki küçük bir barınağa çekerken Sasa da yavaşça kulübeye doğru ilerledi. Kapının sürgüsünü usulca açarken, içeride neyle karşılaşacağını bilemiyor, kalbi küt küt atıyordu. Kapı sonuna kadar açıldı, o da içeri baktı. Karanlık, tek göz kulübede tek görebildiği, kabaca yapılmış bir ocak ile yerde duran iki ot döşekti. Duvarlarda birkaç erzak çuvalı asılıydı. Sasa herhangi bir tehlike sezmeyince içeri girdi.

Birkaç dakika sonra genç adam içeri geldi ve küçük bir gaz lambası yaktı. Lambanın isli camından yalın odaya loş ve titrek bir ışık yayılıyordu. Sasa yerdeki döşeklerden birine kıvrılıverdi. Soğuktan titriyordu. Genç adamın ocakta ateş yaktığını görmek onu rahatlatmıştı. İçi su dolu demir bir kaba, birkaç patates ve havuç koyan yabancı, hafif ateşte yemek yapmaya koyuldu. Ateşin sıcaklığı uykusunu getirmişti Sasa'nın, bir tek midesindeki kazıntı uyanık tutuyordu onu. Yemek hazır olunca Sasa kendi payına düşeni yiyip hemencecik uykuya daldı.

Şafak vaktine doğru Sasa aniden uyanıverdi. Ocaktaki ateş çoktan sönmüş olmasına rağmen ter içinde kalmıştı. Kâbus ile uyanıklık arasındaki bir alacakaranlık kuşağından geçerken, gök gürültüsünü andıran nal sesleriyle attığı çığlıklar hâlâ kulaklarında daydı. Tam kendine geldikten sonra bu sesler yerlerini yabancı'nın sesine bıraktı.

“Kalk, kalk, küçük bacım. Hemen yola koyulmalıyız.”

Sasa aniden yatakta doğruldu. Bu dağ başındaki kulübeye nasıl geldiğini hatırlar hatırlamaz göğsüne tekrar bir ağırlık çöktü.

Korka korka, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Dağdan aşağı uzun bir yolumuz var, İstanbul’a giden gemiye yetişeceğiz,” diye yanıtladı yabancı.

“Gemi mi? İstanbul mu?” diye tekrar etti Sasa. Artık başına gelecekleri anlamıştı.

Güzel kız ve erkek çocukları kaçırılıp esircilere satılıyordu. İyi para getiriyorlardı. Esirciler de onları İstanbul’da yüklü meblağlar karşılığında Osmanlı saray memurlarına ya da üst düzey yöneticilere satıyorlardı.

Sasa bu sözleri işitince korkusu daha da artmıştı. Ülkesinden ayrılmak istemiyordu; ailesini tekrar görebilme umutlarının sonu demekti bu zira.

Yabancı, Sasa’nın önüne biraz soğumuş yemek ile kuru ekmeğe koydu. Sonra da o gün gidecekleri yol için bir parça azık hazırladı. Sasa’nın bakışlarındaki korkuyu görünce kıza,

“Korkma, küçük bacım. Senden önce pek çokları çıktı bu yolculuğa. Hayal bile edemeyeceğin kadar iyi bir hayatın olacak ama köklerinin Kafkasya’da olduğunu unutma,” dedi.

Küçük kız yemeğini yiyordu. Ne demek istediğini tam anlamadıysa da yabancının ses tonu kıızı biraz olsun rahatlatmıştı.

Genç adam yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Küçük kız yemeğini bitirir bitirmez, adam kalktı, atı hazırlamak için dışarı çıktı. Kendisini takip etmesi için eliyle Sasa’ya işaret etti.

Yabancı, kıızı tekrar ata bindirdi. Bir elinde atın dizginleri, öteki elinde uzun, ince namlulu tüfeğiyle kızın yanı sıra yürümeye başladı. Dağdan aşağı inerlerken sabahın o erken saatinde hava soğuk ve kuruydu. Dağın kenarlarından aşağı yolculardan daha hızlı küçük derecikler akıyordu. Bir patikayı takip ediyorlardı, başlarının üzerindeki kuş civıltılarıyla orman yolu capcanlıydı. Yanlarından geçtikleri sırada kaçışan üç geyik gördü Sasa. Yavaş yavaş gün ışıyordu. Güneşin parlak ışıkları ağaçları delip geçerek yolcuları ısıtıyordu. Ara ara geçtikleri dar düzlemlerde bazı yabani çiçekler

açmaya başlamıştı bile. Gerek bir sonun gerekse de yeni bir başlangıcın işaretleri vardı her yerde.

Yabancı ile küçük kız, dağdan inmişlerdi. İlerledikleri patikadan birkaç saat içinde Karadeniz kıyısına varacaklardı. Güneş gökyüzündeki en yüksek noktasına çoktan varmış, batıya doğru ilerliyordu. Hava biraz yumuşamıştı ve kırlar bahar çiçekleriyle doluydu. Yabancı, bir dere kenarındaki büyük bir ağacı gösterek Sasa'yı ve atı oraya götürdü. Yüzlerini ve kollarını soğuk suda yıkayıp serinlediler. Biraz dinlenmek için oturduklarında yabancı, eyerden bir çıkın aldı ve Sasa'ya biraz ekmek, peynir ve kuru meyve uzattı. Kız yemeğini yerken, o da susuzluğunu gidermesi için atı dereye götürdü. Sasa tek bir kelime etmemiş, kaçmayı da aklının ucundan bile geçirmemişti. Gözü kara ve tecrübeli yabancıyla başa çıkamayacağını biliyordu.

Yirmi dakikalık bir istirahattan sonra yola devam ettiler. Esircinin İstanbul'a giden gemisine her ayın aynı günü yetişmek gerekiyordu. Gemi tutsak edilmiş köleleri Kafkaslar'dan alıp İstanbul'daki esircilere satıyor, dönüşte de Kafkaslar'a ticari mallar getiriyordu.

Kıyıya vardıklarında, küçük bir yerleşim yerinin yakınlarına demirlemiş olan gemide pek çok çocuk vardı. Bazıları köle çocuklarıydı ve bizzat sahipleri tarafından satılmışlardı. Ötekiler Sasa gibi zorla kaçırılmışlardı. Fakir ailelerden gelen diğer bazı çocuklar ise esirciye satılmayı iyi bir gelecek için kendileri istemişlerdi. Köleliğin Osmanlı toplumunda yüksek yerlere gelmek için bir araç olabildiği herkesçe kabul ediliyordu.

Esirci kıyıdaydı, yeni tanıştığı bazı adamlarla ayakta konuşuyordu. Yabancı, esircinin yanına gitti. Birbirlerini iyi tanıdıkları belliydi. Yirmi dakikalık ateşli bir pazarlıktan sonra iki adam anlaştilar. Yabancı, parasını alırken Sasa da uzun, dar bir kayıkla gemiye götürülecek köle kafilesine katılmaya yollandı.

Gemiye binerken bir ağırlık çöktü Sasa'nın yüreğine. Ülkesi Kafkasya'yı belki de son kez gördüğünün farkındaydı. Ailesini bir daha asla göremeyeceğinin de.

Güvertede kapıları açık iki büyük yük ambarı vardı. Erkekler ambarlardan birine, kızlar da ötekine yönlendiriliyordu. Küçük kız merdivenden aşağı inerken gözleri dışarıdaki gün ışığından sonra ambardaki loşluğa alışmakta zorlandı. Ayrıca, kalabalık ambarrın ağır havası nefes nefese bırakmıştı onu. Gözbebekleri bu loş ortama alışınca etrafındaki yüzleri incelemeye koyuldu dikkatle. Bu sıkış tıkiş ambarda en azından elli genç kız olmalıydı. Ambarrın sürgülü kapısı kapatılıyordu. Kapı, batmakta olan güneşin son ışıklarını da örterken küçük kızın kalbindeki son umut pırlıltısını da söndürüyordu.

Geminin sallanışı, kapalı mekânda pek çok insanın nefes alıp vermesiyle ağırlaşmış bir hava ve de gün içerisindeki uzun yolculuğun yorgunluğu, Sasa'nın ve ambardaki öteki yolcuların çoğunun uykusunu getirmişti hemen. Gemi iyi bir rüzgâr yakalamış ve İstanbul'a -Kafkasya'dan, yepyeni ve meçhul bir diyara- doğru hızla yol almaktaydı.

Gece, Sasa için yine kâbus dolu geçti: Köylüler bağırıp çağırıyor, atlar hafif kişiyor, sığırlar böğürüyor, köpekler havlıyordu. Bütün bu sesleri duyabiliyor, ancak yoğun sisten başka hiçbir şey göremiyordu. Annesi ona sesleniyor, fakat sonra sesi yavaş yavaş kısılıyor ve siste kayboluyordu. Her şey sis tarafından yutuluyordu. Sis bütün köyü yutan bir yaratığa -tehlikeli, tekinsiz bir yaratığa- dönüşüyordu. Tam onu da yutacaktı ki Sasa ambarrın kapısının açılmasıyla uyandı.

Gürültüden irkilerek yattığı yerde doğruldu. Açılan ambar kapağının ardında gün ışığının ilk işaretleri görülmekteydi. Etrafındaki öteki kızlar da kıpırdanmaya başladılar. Sasa sisin, gördüğü kâbusun bir parçası olduğunu anlayınca sevindi. Hatta geminin ambarında etrafındaki onca kızın içinde kendisini güvende bile hissetti; kesinlikle yalnız değildi. Birkaç dakika sonra mürettebatın biri aşağıya büyük sepetlerle ekmek ve peynir, yuvarlak toprak testilerle de su verdi. Ekmek ve peynirin kokusu kıza ne kadar aç

olduğunu hatırlattı. Yiyecekler ancak açlığını biraz bastırmasına yetecek kadardı herkesin.

Kızlar birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı. Yüksek sesle konuşmaları yasakmış gibi, alçak sesle konuşuyorlardı yalnız. Sasa etrafındakileri dikkatle dinliyordu. Geçenlerde annesiyle teyzesi Osmanlı'daki harem hayatından bahsederlerken işitmişti. Her ikisi de aynı fikirdeydiler, köleliğin küçük çocukları parlak bir geleceğe taşıyabileceğini söylüyorlardı. O yüzden genç bir kız heyecanla bu konudan bahsedince Sasa şaşırmadı.

“Geçen yaz bir saraylı* geldi köyümüze. Ailesi köyde köleydi, kız da on yaşında saraya satılmıştı sahibi tarafından. Kızı saraya götürmüşler. Herkes çok iyi davranmış. Saraydakileri kendi ailesiyymiş gibi benimsemiş kız. Özel günlerde güzel mücevherler ve kıyafetler hediye etmişler, hatta kemeçe çalmayı öğretmişler. Saraydaki olaylar ve insanlarla alakalı harikulade hikâyeler anlatıyordu, başına gelen en güzel şey olduğunu söylüyordu sarayda yaşamanın.”

“O halde niye ayrılmış saraydan?” diye sordu başka bir genç kız.

“Kendi konağı ve ailesi olsun istemiş, olmuş da. Sultan onu paşalarından biriyle evlendirmiş, ev ve eşya vermiş. Kocasını öldürünce, çocuklarından ikisini alıp köyü ziyarete geldi, bir sürü hediye de getirdi.”

Genç kızlardan bir diğeri de kendi köyünde köle olarak satılmaya gönüllü olan iki kızdan bahsetti. Anne ve babaları bu işe razıymışlar, zira aile çok fakirmiş ve kızlarının İstanbul'da daha iyi bir geleceğe sahip olacaklarına inanıyorlarmış. Ancak, acıklı hikâyeler de vardı; zorla kaçırılma, teknelerin İstanbul'a varmadan Karadeniz'in haşin sularında alabora olması, tutsakların teknede bulaşıcı hastalıklardan ölmeleri gibi. Görünüşe bakılırsa, ambarındaki kızların hemen hemen hepsinin Osmanlı Devleti'nde köleliğe giden yolla alakalı söyleyecek sözü vardı.

Sasa gün boyunca bu hikâyeleri can kulağıyla dinledi. Hikâyelerden bazıları gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu

* Saray cariyesi. Ç.N.

kulağa. Bir şehzade ya da paşa ile evlenmek bu kadar kolay mıydı? Bütün Çerkez kızları zengin olmuş muydu? Zannetmiyordu. Bu hikâyeler doğru olsa bile, o, köyünde anne babasıyla, erkek ve kız kardeşleriyle birlikte olmayı, açık havada oyunlar oynamayı ve Yıldız'la ilgilenmeyi tercih ederdi. Ailesini o kadar özlemişti ki.

Sanki kaderin demir pençesi Sasa'yı zorla köyünden çekip almış, onu vatanından ve ailesinden etmişti. Değer verdiği her şeyden yoksun bırakmıştı kader onu. O an, geminin loş ambarına sıkışıp kalmış bir vaziyette hayatın rahminde sallanıp duruyordu. İstese de istemese de yakında yeni bir hayata doğacaktı.

Yelkenli, tekrar karanlığa gömülmüştü. Mürettebattan biri aşağıdaki kızlara bisküvi, kuru meyve ve su uzattı. Kendi payına düşeni yedikten sonra herkes yine uykuya yenik düştü. Gemi, Karadeniz'in karanlık sularında kayıp gidiyor, derin sulardan sahil şeridini takip ediyordu. Yıldızlar çıkmıştı ama ay hilal şeklinde ince bir çizgi-den ibaretti karanlık gökyüzünde. Pek az ışık veriyordu. Neyse ki bu hal, kaptan için bir sorun teşkil etmiyordu, zira bu sularda çok seyahat etmişti. Rotayı avucunun içi gibi biliyordu.

Gece, küçük kız için yine huzursuz geçti. Bu kez rüyasında köyünden uzaklaşmış, dar ve çamurlu bir patikadan aşağı iniyordu. Bir şeyleri unuttuğu hissine kapılıyor, ancak neyi unuttuğunu hatırlayamıyordu. Yürürken birden hatırladı; büyükannesinin verdiği küçük, gümüş muskalık. Muskalığın içinde büyükannesinin onu kötülüklerden koruyacağını söylediği bir dua vardı, bu yüzden geri dönüp onu alması gerekiyordu.

Köye dönerken bir kurbağa zıpladı önünde. Muskalık kurbağanın boynundaydı. Yakalamaya çalıştı, ne var ki, kurbağa yakındaki dereye atladı. Muskalık, derenin dibine düştü. Bir balık, muskalığı yuttu. Küçük kız suya atladı, balığı tam yakalayacaktı ki balık sudan dışarı sıçradı ve zıplaya zıplaya kaçmaya başladı. Telaşla dereden çıktı ve balığı kovalamaya başladı. Tam yakalayacakken ormandan bir ayı çıkageldi ve balığı kaptı. Balığı alabilmek için ayıyla boğuştu, ancak ayı çok güçlüydü. Korkunç bir homurtuyla

keskin dişlerini gösterdi. Sasa'nın boğazına dişlerini geçirecekti ki küçük kız birden uyandı.

Kalbi küt küt atıyordu. Ayının homurtusu hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Rüya olduğunu anlayınca etrafındaki kızlara baktı, hepsi uyuyordu. Boynundaki muskallığa dokundu ve o tikiş tikiş ambarda kendisini tekrar güvende hissetti. Geminin sallantısıyla az sonra yine uykuya daldı.

Tıpkı önceki gün olduğu gibi ambarın kapısı Sasa'yı uykudan uyandırdı. Ayağa kalktı ve bacaklarını esnetebildiği kadar esnetti. Verilen yiyecekleri yedikten sonra kızların güverteye çıkmasına müsaade edildi. Hava kapalıydı, güneş bulutların ardına saklanmıştı. Kızlar güverteye çıkalı daha yirmi dakika olmamıştı ki, güçlü bir rüzgâr esmeye başladı ve deniz çarpıntılı bir hal aldı. İlk yağmur damlaları düşerken kaptan yardımcılarında biri kızlara, ambara geri girmelerini söyledi.

Az sonra gemi suda ileri geri sallanmaya başladı. Çaresiz tutsakları taşıyan gemi yağmur sularıyla kuşatılmıştı. Karanlık gökyüzünde gök gürültüsü yankılanıyor ve her yerde şimşekler çakıyordu. Çok geçmeden, geminin durmadan sallanmasından Sasa'nın midesi bulandı. Etrafına bakındı ve kızların hemen hemen hepsinin beti benzinin attığını gördü. Kızlardan bazıları ağlamaya sızlamaya başlamıştı. Diğerleri ise kusmak için, helâ diye kullandıkları kovalara koştular. Rüzgâr gemiyle adeta oynuyor, sarsıntıya ne kadar dayanabileceğini sınıyordu. Ahşap gemi ortadan ikiye ayrıldı ayrılacak gibi bu taarruz altında inliyor ve gıcırđıyordu.

Sasa dâhil herkes dehşete kapılmıştı. Küçük kız hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Gemi her an alabora olacaktı. Geminin de yolcuların da selametinin, Yaratıcı'nın merhametine kaldığını anlayan Sasa daha önce hiç etmediği gibi dua etti. Eğer hayatı bağışlanırsa, artık şikâyet etmeyeceğine dair söz verdi.

Fırtına gece boyunca devam ederek kızların tahammüllerini had safhada zorlamıştı. Sasa, artık takatinin kalmadığını hissediyordu ki fırtına hız kesmeye başladı. Rüzgâr yavaşladı, yağmur azaldı ve

geminin sallanması durdu. Fırtınanın sarsıntısından bitap düşen kızlar, şafak vakti uykuya daldılar.

Ertesi gün kalktıklarında güverteye çıkmalarına tekrar izin verildi. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, deniz ise durgundu. Ufka doğru bakarlarken, fırtınanın haşinliğini affettirmek istercesine, yumuşak, sıcak bir meltem yanaklarını okşuyordu kızların.

Sonraki üç gün macerasız geçti. Hatta Sasa başka kâbus bile görmedi. Ancak, yolculuğun yedinci gününde herkeste farklı bir kıpırtı ve heyecan vardı. Kızlara, akşamleyin İstanbul'a varacakları söylenmişti. Bu haber bir yandan Sasa'yı mutlu etmişti; zira geminin sıkış tıkış yük ambarından çıkmaya ve ayağını yeniden sağlam toprağa basmaya can atıyordu. Öte yandan, başına gelecekler konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu belirsizlikten ötürü karnına ağrılar giriyordu. Tüm kalbiyle Kafkasya'ya geri dönmeyi diliyordu.

Yelkenli gemi yeniden güçlü bir rüzgâr yakalamıştı ve suyun üstünde kolaylıkla akıp gidiyordu. Gemi o kadar hızlı yol alıyordu ki İstanbul Boğazı'nın girişine kaptanın tahmininden önce varmışlardı. Bu yüzden kaptan, Boğaz'ın girişinde demir attırdı ve geminin fark edilmemesi için birkaç saat gece karanlığının çökmesini bekledi. İngiliz ve Fransızlardan gelen baskılar neticesinde Osmanlı yetkilileri, Afrika'dan köle ticaretini yasaklamışlarsa da Kafkaslar ve Gürcistan'dan köle getirilmesine hâlâ müsaade ediyorlardı. Yine de, İngilizlerin herhangi bir müdahalesiyle karşı karşıya kalmamak için kaptan, Boğaz'a girmeden önce gecenin inmesini bekledi.

Gemi nihayet rıhtıma yanaştığında, esirciler köleleri alarak Galata ve Beyoğlu semtlerindeki evlere götürdüler. Sasa, yirmi civarındaki küçük kızla birlikte, yaylı kupayla Beyoğlu'ndaki büyük bir eve götürüldü. Büyük ahşap bir kapıdan etrafı duvarlarla çevrili bahçeye girdiler. Beraberce uzun, mermer bir merdiveni tırmanıp iki ayrı kapısı olan bir verandaya çıktılar. Esirci, sürücüler ve öteki uşaklar selamlık kapısından içeriye girdiler. Esircinin karısı harem kapısını açarak kızlara içeri girmelerini işaret etti. İran halıları ve Avrupai mobilyalarla döşenmiş geniş bir bekleme

salonuna kabul edilmişlerdi. Esircinin karısı, Madam Theodora, tombul, orta yaşlı bir kadındı. Parlak kırmızı saçlarına gitmeyen uzun, Avrupai kesim, turuncu ve mor çizgili bir elbise giyiyordu. Kadının yüzünde soğuk bir ifade vardı ve tam bir işkadını gibi davranıyordu. Sasa esircinin karısına karşı bir güvensizlik hissetti, içgüdülerini dinleyerek ondan uzak durdu.

Üç halayık* içeriye birkaç tane büyük, yuvarlak madenî tepsi getirdi. Yere bez örtüler serip tepsileri örtülerin üstüne koydular. Madam Theodora kızlara tepsilerin etrafına oturmaları için işaret etti. Yemeleri için çorba, ekme, pilav ve birkaç tür sebze yemeği getirildi. Kızlar sessizce yemeklerini yediler. Yemek biter bitmez tepsiler kaldırılıp kızlara yatmaları için yer yatakları yapıldı. Yolculuktan bitkin düştükleri için kızların hepsi az sonra derin bir uykuya daldı. Bir gaz lambası yanık bırakıldı ve evdeki halayıklardan ikisi bütün gece odada oturarak nöbet bekledi.

Sasa derin ve rahat bir uykuya dalmıştı. Son birkaç gündür yaşadıkları, küçük kızı bedenen hırpalamıştı, bu, gücünü yeniden toplamak için iyi bir fırsatı. Şafak vaktine yakın rüyasında yine köyünü gördü. Gece vaktiydi ve güçlü bir rüzgâr uğulduyordu köyde. Sasa ahırda Yıldız'ın yanındaydı. Küçük erkek tayın alnını okşuyordu.

“Merak etme, benim güzel Yıldız'ım, seni kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim.” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla.

Tay küçük kıza tam da ne dediğini anlamış gibi baktı. Sasa, taya sarıldı ve yavaş yavaş uykuya daldılar. Bir süre sonra Sasa uyandı, fakat tay gitmişti. Sasa ahırın bir ucundan diğer ucuna koştu.

“Yıldız! Yıldız! Neredesin? Nereye kayboldun?” diye seslendi telaşla.

“Lütfen, Yıldız, neredeyse söyle bana!” diye yalvardı.

Ahırın kapısı açıldı, dışarıdan zayıf bir kişneme sesi duydu. Korkuyla kapıya koştu, dışarı çıkıp karanlığa daldı. Yıldız tomrukla-
rın kesildiği kütüğe bağlı, yerde yatıyordu, üstüne de belli belirsiz

* Kadın köle, cariye. Ç.N.

bir insan karaltısı eğilmişti. Karaltının elinde ufak bir balta vardı. Zavallı taya vurmak için baltayı havaya kaldırıncı Sasa yerinden fırladı ve karaltıya saldırdı. Neticede balta tayın üstüne ineceğine yabancının üstüne indi ve esrarengiz karaltı yere yığıldı. Sasa baltayı kaptı, tayı kütüğe bağlayan ipi kesti. Sonra, yerde cansız yatan karaltıya baktı. Karaltı, Madam Theodora'ydı!

Sasa birdenbire uyanı, gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Öteki kızların çoğu da uyanmaya başlamışlardı. Kapı açıldı ve içeriye Madam Theodora girdi. Sasa şimdi esircinin karısına karşı daha da ihtiyatlıydı. Kadın geceyi nöbette geçiren iki halayıkla konuşmaya başladı. Kadının hizmetçilere,

“Kızlardan sesli horlayan oldu mu?” diye sorduğunu işitti gizlice.

“Hayır, Madam,” dedi hizmetçilerden biri, “merak etmeyin, gece hiç öyle bir şey duymadık.”

Şayet yeni gelen köle kızlardan herhangi biri gece horlarsa, müşteri ya kızı esirciye geri gönderebilir ya da anlaştıklarından oldukça az bir ücret verebilirdi. Madam Theodora'nın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

Nöbet tutan halayıklar odadan çıktılar, yatakları kaldırmak için iki halayık daha geldi. Yatakları yan odadaki büyük gömme dolaplara yerleştirdiler. Derken, kızların vücutlarında herhangi bir kusur olup olmadığına bakmak ve bekâretlerini kontrol etmek için bir ebe girdi içeri. Kızları tek tek ipek bir paravanın arkasında muayene etti. Bakire çıkmayan kızlar bakire kızların yarı fiyatına satılıyordu. Madam Theodora kızlara çekinecek bir şey olmadığını, bütün köle kızların satılmadan önce muayene edilmeleri gerektiğini söyledi. Ancak, yine de, kızlar bir hayli utangaç ve çekin-gendi. Allah'tan, ebe, kızlara bir anne gibi yaklaşıyor ve nazik davranıyordu. Madam Theodora kızların hepsinin bakire olduklarını öğrenince mutlu oldu.

Muayeneler biter bitmez kahvaltı için tekrar tepsilere kuruldu. Büyük sepetlerde ekmek ve çörekler getirildi; tepsilere keçi peyniri, katı pişmiş yumurtalar, siyah zeytin, gül reçeli ve sıcak çay

kondu. Yemek yerken kucaklarına örtsünler diye kızlara verilen zarif nakışlı bez peçeteler Sasa'nın dikkatini çekti.

Karınlarını doyurup ellerini yıkadıktan sonra kızlar hep beraber selamlık ile harem arasında kalan bir odaya götürüldüler. Selamlık kapısı açılıp da saygıdeğer birine benzeyen siyahi bir adam içeri girince Sasa hayretler içinde kaldı. Hayatında hiç siyahi görmemişti; aslında, yeryüzünde kara derili insanların var olduklarından bile haberdar değildi.

Rauf Efendi, Dersaadet'te, yani, padişahın hareminded* başharemağasıydı. Osmanlı idare kademelerinde en yüksek mevkiye sahip siyahi başharemağası oydu. Bulunduğu mevki fevkalade itibarlıydı ve büyük mesuliyet gerektiriyordu. Bu, kılık kıyafetinden de anlaşılıyordu. Gösterişli, koyu renk bir takım elbise giymişti, başında da kırmızı bir fes vardı. Uzun ceketinin yakası siyah kadifedendi, ceketinin altına lekesiz, bembeyaz bir gömlek giymiş, kırmızı ve gri renkli bir kravat takmıştı. Altın üstüne büyük kırmızı bir yakut yüzüğü parmağında parılıyordu.

Rauf Efendi, padişahın sarayına birkaç kız satın almak için gelmişti. Esirci henüz ikinci kez gördüğü kızların meziyetlerini överken, Ağa hepsini teker teker alıcı gözle inceliyordu. O zamana kadar pek çok cariye satın almıştı ve sarayın yüksek standartlarını iyi biliyordu. Yalnızca dört kız seçti. Onlardan biri de Sasa'ydı...

Alışveriş tamamlandıktan sonra, kızları dışarı çıkardılar. Saraya ait kupa bekliyordu dışarıda. Atların güzelliği Sasa'nın dikkatini çekti. Acaba Yıldız'a ne oldu, diye düşündü. Rauf Efendi sürücünün yanına oturdu, dört kız kupanın içine geçti. Renkli kıyafetli iki muhafız da ön tarafa yakın, iki yanda dikiliyordu. Pencerelelerin perdeleri sıkıca kapatılmış olduğundan Sasa dışarısını göremiyordu. Kupanın içi pahalı kırmızı kadifeyle döşenmiş, tavanı da altın varakla işlenmiş ince bir nakışla kaplanmıştı. Küçük kız dışarıdaki dünyayı merak ediyor, fakat perdeyi açmaya cesaret edemiyordu. Kızlar kendilerine ne olacağına dair hiçbir fikirleri olmaksızın, sessizce birbirlerine bakıyorlardı sadece.

* Harem-i Hümayun. Ç.N.